

Carta al col·lectiu de les treballadores i treballadors dels mitjans públics de l'Hospitalet

Rebre una nota com l'enviada a nivell personal per un col·lectiu de treballadores i treballadors de la meva mateixa professió acusant-me d'assenyalar directament un col·lega de mala praxis, ja podeu entendre que resulta dolorós. És molt possible que les meves paraules de l'altra dia en l'acte que va organitzar FIC poguessin ser mal interpretades i és molt probable que la causa sigui el que explica i no el que escolta. No em correspon altra cosa, doncs, que lamentar-ho i demanar excuses. És evident que no estava insinuant que el periodista que gravava l'acte a la Tecla Sala hagués vingut per pròpia iniciativa per enviar després la gravació a qui sap qui. El que volia dir, i no vaig saber explicar, és que, tenint en compte que a molts actes de FIC no venen els mitjans públics per res i, en canvi a uns altres de fort contingut polític graven tot l'acte, la Junta i molts socis hem sospitat que la gravació íntegra podia servir per bastant més que per treballar la informació. Error? És possible, però la sospita és legítima i no cap conseqüència de paranoies absurdes.

Tenim, FIC i jo personalment també, unes quantes experiències que ho justifiquen bastant. I si tenim desconfiança és perquè el govern local i els mitjans de comunicació públics ens han maltractat especialment. Els treballadors dels mitjans? Naturalment que no, perquè els treballadors dels mitjans treballen sota les ordres de qui els dirigeix i, en aquest cas, és on justament nosaltres hem focalitzat més el problema: els mitjans públics són de tots i no del govern que és qui posa i treu directors, qui destina els recursos que li sembla i qui no vol fiscalitzacions de cap mena. Parlo amb coneixement de causa. Vaig estar uns pocs mesos al Consell Executiu dels vostres mitjans i sé com es governa amb ma de ferro, des de la direcció dels mitjans, l'organisme encarregat de fiscalitzar. Fins a l'extrem que el govern manté congelat des de novembre el nou Consell Executiu on la proposta dels grups municipals d'oposició inclouen, entre els periodistes que poden discutir-li al director la majoria absoluta de vots en el Consell, a representants dels mitjans més actius a la ciutat i a la comarca. Un d'ells, de *L'Estaca* i, per tant, de FIC.

Entendreu, per tant, que desprestigiar FIC i desprestigiar a un dels membres del Consell de Redacció de *L'Estaca* formi part d'una estratègia gens improvisada, de la qual la direcció vol fer partícep als treballadors dels mitjans, perquè no sembli una cosa purament política.

No conec a la gran majoria de treballadors de la casa i suposo que, si jo no els conec, ells tampoc em poden conèixer a mi com no sigui de referències. I ja sé que les referències, segons d'on vinguin, no poden ser bones. He de dir d'altra banda que, dels treballadors de la casa que conec una mica, tinc una bona opinió i en alguns casos tan professional com personal. Sembla clar que, si no conec a la majoria, poc els podria jutjar. I molt menys assenyalar-los, que és del que se m'acusa.

I una última qüestió. Jo no tinc adversaris polítics en aquest àmbit. El govern local no és el meu adversari polític. Si el poso en qüestió és per la seva autosuficiència, la manifesta inoperància i el seu sentit displicent envers els que no combreguen amb la seva manera de fer. Els mitjans de comunicació públics no són seus: són de tots i no es pot tolerar que només sigui el govern qui controli al que controla als professionals. Un control popular dels mitjans a través d'organismes plurals i no dominats en exclusiva pel poder local, beneficia a la societat en el seu conjunt i paral·lelament als professionals dels mitjans. Un control popular dels mitjans públics de comunicació no

es pot permetre estalviar recursos —que és el que han fet tradicionalment, el que estan fent avui i el que projecten fer en el futur immediat— per una funció que se sap que resulta clau per l'eficiència política, per l'autoestima ciutadana i per la millora de la qualitat de vida de la ciutadania. I això no és d'ara. Alguns ho hem criticat històricament des de la professió. I no ens ho perdonen.

Jesús A. Vila

21 de març de 2025.